

Der har også været uventet og glædelig stor interesse for at drøfte de alvorlige problemer med ledigheden, som plager de fleste medlemslande.

Der har ligeledes været stor interesse for at diskutere miljøpolitikken. Der er endnu ikke konkrete resultater, og det er da ikke sikkert, at resultaterne vil tilfredsstille nogle af de mest kritiske deltagere i den danske debat, men der har været interesse for at diskutere det, hvilket mange på forhånd havde forsvoret.

Der har også været stor interesse for at effektivisere samarbejdet, og det er selvfølgelig glædeligt. Men når effektiviteten ønskes fremmet på bekostning af især de mindre medlemslandes rettigheder, er det mindre glædeligt. Vi ved altså allerede nu, at her er et sted, hvor Danmark skal være yderst opmærksom på de videre forhandlinger. Jeg kan som eksempel nævne, hvilket også blev nævnt af den konservative ordfører, at det f.eks. gælder antallet af kommissærer i et udvidet EU.

Der har været mange fortalere blandt de nuværende medlemslande for at ændre i samarbejdsformen vedrørende den såkaldte tredje søjle – de retlige og andre anliggender. Hermed er vi med det samme dybt involveret i et af de områder, som berøres af et af de fire danske forbehold. Så det er selvfølgelig rigtigt, hvad også hr. Keld Albrechtsen har nævnt for ikke så længe siden, at områder, som er berørt af de danske forbehold, selvfølgelig bliver diskuteret på regeringskonferencen. Men selv det, at Danmark har forbehold på de pågældende områder, er ikke til diskussion, og der er ingen, der har anfægtet, at Danmark har forbeholdene.

Men det er allerede nu, for så vidt angår den tredje søjle, klart, at mange af vore samarbejdspartnere ønsker, at der ændres på dette område. Den tredje søjle bliver derfor et af de meget spændende forhandlingsområder, for nu at beskrive det på en positiv måde. Det er klart, at det kræver, at de danske forhandlere, det danske Folketing og de danske politikere er meget oppe på dupperne for at sørge for, at det resultat, der kommer ud af det, er et, der er foreneligt med det danske forbehold.

De emner, der er på tale, er jo ikke nogen, som vi er uinteresserede i at beskæftige os med. Det er bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet, bekæmpelse af narkokriminalitet, narkosmugling, og det er også f.eks. asylsamarbejde. Jeg kan nævne et eksempel, der måske kan belyse det lidt nærmere for skeptiske tilhørere som f.eks. hr. Keld Albrechtsen.

En asylsøger fra Bosnien, som stod på nordkysten af Tyskland for nogle år siden og valgte, hvilken færge vedkommende skulle tage med for at flygte fra det plagede hjemland, ville få fuldstændig forskellige vilkår afhængig af, om hun tog færgen til Danmark eller færgen til Sverige. Så forskellige er vilkårene i de to lande for nøjagtig den samme flygtningegruppe, der kommer til lande, som burde ligne hinanden meget, men det gør de altså ikke, fordi vi ikke har noget samarbejde.

Vi kan sagtens finde ud af nogle regler, hvis vi gør det med enstemmighed og via mellemstatsligt samarbejde, men alene det, at vi har lagt gift ud for diskussion om noget som helst i den tredje søjle, gør, at det bliver uendelig svært. Det er et område, hvor jeg synes, vi skulle gøre en indsats for at prøve at få nogle ensartede regler uden overstatslig indblanding, men hvor vi dog i det mindste prøver at lade landene følge nogenlunde samme retningslinjer – alt sammen begrundet i Genèvekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Som det er i dag, er der flygtninge, som er flygtet fra præcis samme vilkår, flygtet fra samme ulykkelige krig, men de har meget forskellige vilkår afhængig af, hvilket land de tilfældigvis er havnet i. Det kan vi ikke som europæisk samarbejdsland være bekendt.

Det er godt, at vi allerede nu ved, at der er flere forskellige synspunkter på dette område. Danmarks bevægelsesfrihed er nok ikke så forfærdelig stor. Det er ikke en beklagelse. Det er blot en konstatering. Hvis vi skal overholde vores forbehold, så skal vi selvfølgelig også være opmærksomme på, at der er grænser for, hvad vi kan gå med til.

Et af de andre vanskelige områder for Danmark, det sikkerhedspolitiske, er også hurtigt kommet i fokus og ikke mindst efter, at de to øvrige nordiske medlemslande, Sverige og Finland, har erklæret sig som fortalere for en styrkelse af Vestunionen. Nu er det jo sådan, at i denne fase foretager de enkelte lande meget almindelig positionering. De forskellige EU-landes sikkerhedspolitiske geografi eller sikkerhedspolitiske tilknytning til forskellige organisationer er meget forskellig, og det er klart, at Sverige og Finland ikke har mange andre muligheder end at søge optagelse i WEU og søge den styrket, for de er ikke medlemmer af NATO og har derfor ikke en forsamling af lande at arbejde sammen med til daglig.